

Το ηπειρώτικο τραγούδι του Βασίλη Σταύρου

Η ηχώ της Ηπείρου μοιάζει με το πολυφωνικό κλαρίνο του Τάσου Χαλκιά και τα χρώματά της με την γήινη ζωγραφική του Βασίλη Σταύρου. Και τα δυο είναι τραγούδια ηπειρώτικα, τραγούδια που δεν σε παρακινούν να κάνεις όρεξη, αλλά να βυθιστείς όλο και πιο βαθιά στις σκέψεις και στο συναίσθημα.

Όχι, σίγουρα δεν είναι λύπη αυτό που αισθάνεσαι όταν ακούς ένα ηπειρώτικο μοιρολόι, είναι συγκίνηση. Η συγκίνηση έχει μέσα της την κίνηση και η κίνηση την αλλαγή, το καινούργιο. Οι Ηπειρώτες το γνωρίζουν πολύ καλά αυτό, αφού εδώ και αιώνες υπακούουν σε φυγόκεντρες δυνάμεις που τους απωθούν από το γενέθλιο τόπο. Γι αυτό και τα τραγούδια τους είναι θλιμμένα, κι αυτών που φεύγουν κι αυτών που μένουν.

Τα χρώματα της γης και της αστραπής, του βλέμματος των μοναχικών ζώων και του πεσμένου φράχτη, της ξεχασμένης σκάλας και των δένδρων με τα κίτρινα φύλλα γύρω από το Αθαμάνιο, είναι σαν ηπειρώτικο μοιρολόι. Όταν όμως αυτοί που φεύγουν καταφέρουν να ξεορκίσουν το στοιχειό του φευγιού και να αισθανθούν δυνατότερη την κεντρομόλο δύναμη που τους έλκει προς τον γενέθλιο τόπο, τότε ένα λευκό φως κατεβαίνει από τις κορφές του Τζουμέρκου και πλημμυρίζει το χάος των τραγουδιών τους.

Όχι, δεν βάζει τάξη στις σκέψεις τους, ούτε τις στοιχίζει σε μια χαρούμενη σειρά. Είναι σαν να αφαιρεί βάρος από τη σκέψη και το συναίσθημα, την αγωνία του αγνώστου, και τα αφήνει ελεύθερα να ταξιδέψουν. Βλέπετε τώρα το ταξίδι δεν είναι φόβος, αφού δεν είναι προς άγνωστους και ξένους τόπους, αλλά προς τη γνωστή εστία...

2009 -**Νίκος Γ. Μαστροπαύλος** Δημοσιογράφος- Πολιτισμολόγος